

Sygn. akt III AUa 875/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Procek (spr.)
Sędziowie	SSA Alicja Kolonko SSA Irena Goik
Protokolant	Ewa Bury

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2012r. w Katowicach

sprawy z odwołania C. L. (C. L.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego C. L.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Katowicach

z dnia 22 lutego 2012r. sygn. akt XI U 3133/09

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Katowicach) na rzecz adwokata P. S. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług w wysokości 23% tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu z urzędu.**

/-/SSA I.Goik /-/SSA M.Procek /-/SSA A.Kolonko

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 875/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach oddalił odwołanie ubezpieczonego C. L. od decyzji organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 2 października 2009 r., odmawiającej przeliczenia podstawy emerytury.

Ubezpieczony C. L. po ostatecznym sprecyzowaniu odwołania wniósł o dokonanie przeliczenia podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem wynagrodzenia uzyskanego w okresach zatrudnienia:

- od 17 marca 1969 r. do 30 marca 1974 r. w Zakładach (...)
w C. na stanowisku pracownika fizycznego (aparatowego i ślusarza)
e stawką godzinową wynikającą z angaży, z uwzględnieniem godzin pracy według norm obowiązujących w okresie tego zatrudnienia; domagał się zastosowania takiego sposobu wyliczenia wynagrodzenia również do wynagrodzenia za lata 1973 i 1974, gdyby wynagrodzenie wpisane za te lata
do legitymacji ubezpieczeniowej rodziło jakieś wątpliwości interpretacyjne;

- od 1 stycznia 1992 r. do 30 października 1993 r. oraz od 12 kwietnia 1995 r. do 19 stycznia 1996 r. na budowach eksportowych w M. w oparciu o zaświadczenie wstawione na podstawie akt osobowych przez kierownika Składnicy Akt w K., a w okresie od 27 lipca 1991 r. do 31 grudnia 1991r. w oparciu o stawkę godzinową.

We wniesionej odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie ze szczegółowo wskazanych w treści odpowiedzi przyczyn.

Czyniąc ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy podał, że ubezpieczony C. L. jest uprawniony do emerytury od dnia 7 marca 2008 r. Do ustalenia wysokości tego świadczenia organ rentowy przyjął podstawę wymiaru wcześniej pobieranej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (nazywany dalej w.w.p.w.) ustalony z lat 1983-1988 wynosi 127,23%. Do ustalenia składnika emerytury wynoszącego 24% kwoty bazowej przyjęto kwotę bazową obowiązującą w dniu nabycia prawa do emerytury w wysokości 2.275,37zł.

Jak wskazał Sąd Okręgowy, bezspornym było, że w okresie od 17 marca 1969 r. do 30 marca 1974 r. ubezpieczony był zatrudniony w Zakładach (...)
w C. w pełnym wymiarze czasu pracy jako aparatowy i ślusarz. Jego wynagrodzenie ustalane było według godzinowej stawki osobistego zaszeregowania
i co najmniej od 1 maja 1973 r. był on również uprawniony do premii w wysokości 10%. Za bezsporne uznał Sąd ten również, że w okresie od 27 lipca 1991 r.
do 30 października 1993 r. oraz od 12 kwietnia 1995 r. do 19 stycznia 1996 r. ubezpieczony był zatrudniony jako ślusarz - spawacz na budowie eksportowej w Rosji, dokąd został wysłany przez Przedsiębiorstwo (...) z K..

W toku postępowania organ rentowy wskazał, że z uwagi na brak dokumentacji z zakładu pracy o podstawie wymiaru składek, od jakiej faktycznie odprowadzono składki na ubezpieczenia społeczne, do ustalenia podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego przyjęto kwoty przeciętnego wynagrodzenia z poprzedniego kwartału, tj. za 1991 r.: 8.796.847 ówczesnych zł, za 1992 r.: 29.358.000 zł, za 1993r.: 35.196.000 zł. Natomiast za okres pracy za granicą od 12 kwietnia 1995 r.
do 19 stycznia 1996 r. przyjęto kwoty wynagrodzenia, od których zostały odprowadzone składki do ZUS, wskazane przez pracodawcę w zaświadczeniu z dnia
1 kwietnia 1996 r., tj. za 1995 r.: 5.778,54 zł, za 1996 r.: 454,20 zł.

Jak podkreślił Sąd Okręgowy, celem zweryfikowania prawidłowości ustalenia przez organ rentowy podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego ubezpieczonego, dopuszczony został dowód z opinii biegłego z zakresu emerytur i rent. I tak, biegła sądowa M. G. miała odtworzyć wysokość wynagrodzeń, które były podstawą odprowadzenia składek na ubezpieczenia społeczne, w oparciu o akta osobowe ubezpieczonego, nadesłane przez archiwa, przy ewentualnym wykorzystaniu wpisu wynagrodzenia w legitymacji ubezpieczeniowej. W opinii z dnia 18 sierpnia 2011 r. biegła

odtworzyła wysokość wynagrodzenia ubezpieczonego za sporne okresy zatrudnienia, a następnie wyliczyła wskaźniki wysokości podstawy wymiaru: z 20 lat przed złożeniem wniosku o emeryturę i wniosku o przeliczenie świadczenia, uzyskując w.w.p.w. 85,59%, z 10 lat wybranych z 20-lecia przed złożeniem wniosku o przeliczenie świadczenia, uzyskując w.w.p.w. 35,88%, z 10 lat wybranych z 20-lecia przed złożeniem wniosku o emeryturę, uzyskując w.w.p.w. 45,34%. Wszystkie nowe wskaźniki wysokości podstawy wymiaru okazały się niższe od przyjętego przez organ rentowy w.w.p.w. wynoszącego 127,22%. Również niekorzystna, bo niższa, okazała się być emerytura uwzględniająca do podstawy wymiaru kwotę bazową obowiązującą w dacie złożenia wniosku emerytalnego, tj. w dniu 5 marca 2008 r.

Pełnomocnik ubezpieczonego zgłosił do opinii biegłej szereg zastrzeżeń, do których biegła odniosła się w opinii uzupełniającej z dnia 16 października 2011 r. Pomimo uwzględnienia niektórych zarzutów, nowo wyliczone przez biegłą wskaźniki podstawy wymiaru i tak okazały się niższe, od dotychczas przyjętego przez organ rentowy. Pomimo tego ubezpieczony nadal kwestionował opinię podając, że biegła przy ustalaniu wysokości wynagrodzenia za okres zatrudnienia w Zakładach (...) pominęła bez podania przyczyny premię regulaminową w wysokości 10% pensji podstawowej. Podniósł ponadto, iż za lata 1991-1993 oraz 1995-1996 zostało przyjęte wynagrodzenie w wysokości niższej, od wynagrodzenia przeciętnego.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił zarzutów ubezpieczonego co do nieuwzględnienia przez biegłą premii w wysokości 10%, albowiem były one nietrafne. Z opinii biegłej wynikało bowiem wyraźnie, że do ustalenia wysokości wynagrodzenia za okres zatrudnienia w Zakładach (...) została uwzględniona premia w wysokości 10 % pensji podstawowej, począwszy od 1 maja 1973 r. Ten składnik wynagrodzenia został bowiem uwidoczniiony w angażu dopiero od tej daty. Natomiast kwestia dotycząca ustalenia wynagrodzenia za okresy pracy za granicą została wyczerpująco wyjaśniona zarówno przez biegłą sądową, jak i przez organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 24 listopada 2011 r.

Ponadto Sąd Okręgowy wskazał, iż podzielił w całej rozciągłości opinię sporządzoną przez biegłą, uznając tę opinię za rzetelną oraz opartą na obowiązującym stanie prawnym. Sąd dał wiarę spójnemu, wyczerpującemu i logicznie uzasadnionemu stanowisku biegłej odnośnie sposobu odtworzenia wysokości zarobków ubezpieczonego oraz ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia z uwzględnieniem odtworzonych zarobków i dlatego przyjął tę opinię za podstawę swych ustaleń faktycznych. Za wiarygodne Sąd pierwszej instancji uznał również dowody z dokumentów, zwłaszcza akt osobowych, na których oparł ustalenia faktyczne, a biegła swoją opinię, albowiem w toku postępowania dowodowego nie zostały ujawnione żadne fakty czy okoliczności mogące podważyć wiarygodność tych dokumentów.

Dokonując rozważań prawnych, Sąd Okręgowy wskazał, iż kwestię przeliczania wysokości świadczeń emerytalno - rentowych regulują przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jedn. tekst Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Zgodnie z art. 109 ust 1 tej ustawy, wysokość renty ulega ponownemu ustaleniu, na wniosek ubezpieczonego, na zasadach określonych w art. 110-113.

Stosownie do treści art. 111 ust 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, wysokość renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego, a według treści art. 111 ust. 2 wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

Mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy oraz powołane wyżej przepisy, Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie ubezpieczonego nie zasługiwało na uwzględnienie. Jak to bowiem wykazało postępowanie dowodowe,

nowy w.w.p.w. ustalony z uwzględnieniem wynagrodzenia odtworzonego przez biegłą sądową, okazał się być niższy od przyjętego poprzednio przez organ rentowy.

W apelacji od zaprezentowanego rozstrzygnięcia, ubezpieczony zarzucając Sądowi pierwszej instancji naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 15 i art. 111 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przez błędne zastosowanie powołanych przepisów oraz podnosząc zarzut błędnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszym postępowaniu, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, w celu ponownego wyliczenia świadczenia ubezpieczonego przy uwzględnieniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz zasądzenie od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., kosztów procesu, w tym kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej ubezpieczonemu w postępowaniu apelacyjnym.

Uzasadniając wniesioną apelację ubezpieczony wskazał, że Sąd Okręgowy błędnie, z obrazą art. 15 i art. 111 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, uznał wnioski opinii wydanej przez biegłego w niniejszej sprawie w całości za prawidłowe, z czym nie można się zgodzić. Ponadto ubezpieczony wskazał, iż Sąd I instancji błędnie ocenił materiał dowodowy zgromadzony w niniejszym postępowaniu, co skutkowało oddaleniem odwołania.

W toku postępowania apelacyjnego ubezpieczony w sporządzanych osobiście pismach, przedstawił szczegółowe wyliczenia osiąganych zarobków w spornych okresach, wraz z przekazywanymi składkami na ubezpieczenie społeczne, ponownie kwestionując wyliczenia dokonane przez biegłą M. G.. Na tej podstawie skarżący wyliczył wartości hipotetycznych proporcji w.w.p.w.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Przyjmując ustalenia poczynione przez Sąd I instancji jako własne uznał, że apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Zatem przypomnieć trzeba, że według zasad przyjętych w przepisach ustawy o rewaloryzacji emerytur i rent, podstawę wymiaru emerytury stanowiła ustalona w sposób wskazany w ustawie, przeciętna zwaloryzowana kwota wynagrodzenia lub dochodu, będąca podstawą wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w różnym okresie, w zależności od daty złożenia wniosku o świadczenie. Okres ten wynosił od 3 lat kalendarzowych wybranych przez ubezpieczonego z ostatnich 12 lat kalendarzowych, o ile wniosek został zgłoszony do dnia 31 grudnia 1992 r., poprzez odpowiednio 4 lata z ostatnich 13 przy zgłoszeniu wniosku do dnia 31 grudnia 1993 r., aż do kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych, jeżeli wniosek o świadczenie został zgłoszony po dniu 31 grudnia 1999 r. We wszystkich tych przypadkach okres ostatnich lat kalendarzowych liczył się wstecz od roku, w którym zgłoszono wniosek (art. 7 ust. 1 pkt 1-9 ustawy o rewaloryzacji emerytur i rent).

W świetle powołanych przepisów, w celu ustalenia podstawy wymiaru świadczenia należało obliczyć sumę wynagrodzeń lub dochodów, które były podstawą wymiaru składek we wskazanym okresie, następnie obliczyć stosunek każdej z tych sum do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach i następnie obliczyć średnią arytmetyczną tych procentów, która stanowiła wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty (nie mógł być wyższy niż 250%). Tak wyliczony wskaźnik był mnożnikiem kwoty bazowej - stanowiącej podstawę ostatnio przeprowadzonej waloryzacji. (szerzej por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 1995 r.,

II URN 57/94 - OSNAPiUS 1995 nr 11, poz. 136, z dnia 25 września 1997 r., II UKN 269/97 - OSNAPiUS 1998 nr 13, poz. 410 i z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 332/97 - OSNAPiUS 1998 nr 12, poz. 639).

Należy również wskazać, iż przepis art. 21 ust. 1 cyt. ustawy o emeryturach

i rentach określa dwa warianty ustalania podstawy wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Podstawę tą może stanowić – tak jak w przypadku ubezpieczonego - podstawa wymiaru renty - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty (pkt 1) albo podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15 (pkt 2).

W obecnym stanie prawnym - art. 15 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS - podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 (i art. 176), przy czym stosownie do ust. 4 w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty przede wszystkim oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych, następnie oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu, z kolei oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, a na koniec mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19.

Obecnie, zgodnie z dyspozycją art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dla ubezpieczonych urodzonych przed 1 stycznia 1949 r., a zatem i dla wnioskodawcy, emerytura będzie ustalana metodą tzw. zdefiniowanego świadczenia, co oznacza, że kwotę należnej emerytury wylicza się według z góry ustalonego sposobu uwzględniającego staż i dochód ubezpieczonego. Sposób przyjęty przez ustawę można ująć w następujący wzór:

$$E = 24\%K_b + [(1,3\% \times s) + (0,7\% \times ns)] \times P_w$$

gdzie:

K_b - kwota bazowa

s - okresy składkowe (w miesiącach)

ns - okresy nieskładkowe (w miesiącach)

P_w - podstawa wymiaru świadczenia

Podstawę wymiaru świadczenia (P_w) stanowi przeciętny przychód indywidualny stanowiący podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe z okresu ustalonego przez ustawę (art. 15-17 cyt. ustawy). W sposób szczegółowy, w treści rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161, poz. 1106), określono też, jakiego rodzaju przychody są uwzględniane przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczenia.

Dla celów ustalania podstawy dość istotny jest okres, z którego przychody można przyjąć do obliczeń. Zachodzi bowiem relacja, że im dłuższy jest ten okres, tym niższa może być indywidualna podstawa wymiaru świadczenia. Przepisy

cyt. ustawy odwołują się do 10 kolejnych (tj. bezpośrednio po sobie następujących) lat kalendarzowych wybranych przez ubezpieczonego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok, w którym zgłoszono wniosek o

świadczenie. Na wniosek ubezpieczonego, podstawę wymiaru emerytury może stanowić przeciętna podstawa wymiaru składki z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Zakład pracy albo zakład ubezpieczeń ustala relację rocznych zarobków indywidualnych do przeciętnego rocznego wynagrodzenia. Średnia tych wskaźników z 10 (20) lat stanowić będzie tzw. wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury. Wskaźnik ten nie może być wyższy niż 250%. Podstawę wymiaru emerytury otrzymuje się przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy przez kwotę bazową (tj. przeciętne wynagrodzenie w kwartale poprzedzającym termin waloryzacji).

Wyboru zarobków, mających stanowić podstawę wymiaru emerytury, dokonuje ubezpieczony, mając, co oczywiste, na względzie uzyskanie jak najwyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty.

Ustawa o emeryturach i rentach z FUS zezwala na to, aby ubezpieczony, który dokonał wyboru określonego okresu do obliczenia podstawy wymiaru świadczenia, mógł później swój wybór zmienić i wnieść o ponowne ustalenie wysokości świadczenia.

Omawiana ustawa przewiduje tę możliwość w art. 110 i 111. Z obu przepisów wynika, że nowa podstawa może zostać ustalona przez wskazanie:

- 1) innych kolejnych lat, ale w takim samym wymiarze i z tak długiego okresu, jaki przyjęto do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia albo
- 2) kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie emerytury lub renty albo
- 3) 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury lub renty.

Jak słusznie wskazuje Sąd I instancji, przeliczenie podstawy jest możliwe, jeżeli nowy wskaźnik wysokości podstawy będzie wyższy od poprzedniego.

Stosownie bowiem do art. 111 ust. 1 pkt 3 powołanej wyżej ustawy wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku

o ponowne ustalenie emerytury lub renty, jeżeli wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. Według ust. 2 i 3 tego przepisu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia, zaś podstawa wymiaru emerytury lub renty, ustalona na zasadach określonych w ust. 1 i 2, podlega wszystkim waloryzacji przysługującym do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie tej podstawy.

Wskazać zatem trzeba za Trybunałem Konstytucyjnym, że ponowne obliczenie wysokości renty lub emerytury stanowi przedmiot regulacji art. 110 i art. 111 cyt. ustawy. Zestawienie treści art. 110 i art. 111 ustawy wskazuje na to, że zasadą przyjętą w razie ponownego obliczania emerytury lub renty jest uzależnienie ponownego obliczenia wysokości tych świadczeń od tego, by wskaźnik wysokości podstawy wymiaru był wyższy od poprzednio obliczonego. Zasada ta jest zgodna z art. 2 i art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (por. wyrok TK z dnia 26 kwietnia 2005 r., P 3/04, OTK – A 2005 r., z. 4, poz. 41).

Odnosząc przedstawione rozważania do niniejszej sprawy, trzeba wskazać,

że żądanie apelującego okazało się bezpodstawne, już chociażby z tego powodu, że zaprezentowane przez niego wyliczenia w.w.p.w. przedstawiają wartości niższe od przyjętej przez organ rentowy proporcji wynoszącej 127,23%. Nie ma zatem merytorycznej potrzeby oceny twierdzeń skarżącego, przedstawionych na ich poparcie.

Ponadto, należy mieć na względzie, że w jedynym przedstawionym przez skarżącego wariantcie, w którym hipotetyczna wartość w.w.p.w. przewyższa wskaźnik 127,23%, ubezpieczony proponuje, wbrew treści art. 111 cyt. ustawy, aby wykorzystać do jego wyliczenia 10 lat dowolnych wybranych z 20 lat ubezpieczenia, bez uwzględnienia, iż przepis ten jednoznacznie stanowi, że do przeliczenia wysokości należnej ubezpieczonemu emerytury można było przyjąć jedynie podstawę wymiaru składki z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie emerytury, a ten – o czym wyżej mowa – okazał się niższy od poprzednio obliczonego.

Reasumując, Sąd II instancji uznał, że apelacja jest bezzasadna i na mocy art. 385 k.p.c. orzekł o jej oddaleniu.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu z urzędu Sąd ten orzekł na podstawie § 19 i § 13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

/-/SSA I.Goik /-/SSA M.Procek /-/SSA A.Kolonko

Sędzia Przewodniczący Sędzia

ek